

У Х В А Л А

КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ

про відмову у відкритті конституційного провадження у справі за конституційним зверненням Заїченка Володимира Георгійовича щодо офіційного тлумачення положень статей 43, 69 Закону України „Про Конституційний Суд України“, положення частини першої статті 2 Закону України „Про виконання рішень та застосування практики Європейського суду з прав людини“ у взаємозв’язку з положенням статті 69 Закону України „Про Конституційний Суд України“

м. Київ
8 грудня 2015 року
№ 50-у/2015

Справа № 2-45/2015

Конституційний Суд України у складі суддів:

Бауліна Юрія Васильовича – головуючого, доповідача,
Вдовіченка Сергія Леонідовича,
Гультая Михайла Мирославовича,
Запорожця Михайла Петровича,
Касмініна Олександра Володимировича,
Литвинова Олександра Миколайовича,
Мельника Миколи Івановича,
Саса Сергія Володимировича,
Сліденка Ігоря Дмитровича,
Тупицького Олександра Миколайовича,
Шевчука Станіслава Володимировича,

розглянув на засіданні питання про відкриття конституційного провадження у справі за конституційним зверненням Заїченка Володимира Георгійовича щодо офіційного тлумачення положень статей 43, 69 Закону України „Про Конституційний Суд України“ від 16 жовтня 1996 року № 422/96–ВР (Відомості Верховної Ради України, 1996 р., № 49, ст. 272) зі

змінами, положення частини першої статті 2 Закону України „Про виконання рішень та застосування практики Європейського суду з прав людини“ від 23 лютого 2006 року № 3477–IV (Відомості Верховної Ради України, 2006 р., № 30, ст. 260) зі змінами у взаємозв’язку з положенням статті 69 Закону України „Про Конституційний Суд України“ від 16 жовтня 1996 року № 422/96–ВР зі змінами, а також стосовно „чинності і навіть наявності“ Рішення Конституційного Суду України від 27 січня 2010 року № 3-рп/2010.

Заслухавши суддю-доповідача Бауліна Ю.В. та дослідивши матеріали справи, Конституційний Суд України

у с т а н о в и в:

1. Заїченко В.Г. звернувся до Конституційного Суду України з клопотанням дати офіційне тлумачення:

– положень статей 43, 69 Закону України „Про Конституційний Суд України“ від 16 жовтня 1996 року № 422/96–ВР зі змінами у взаємозв’язку з положеннями § 112 Рішення Європейського суду з прав людини від 26 лютого 2015 року у справі „Заїченко проти України (№ 2)“, яке набуло статусу остаточного 6 липня 2015 року (далі – Рішення), положенням пункту 1 статті 46 Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод 1950 року (далі – Конвенція), яким встановлено обов’язкову силу остаточних рішень Європейського суду з прав людини;

– положення частини першої статті 2 Закону України „Про виконання рішень та застосування практики Європейського суду з прав людини“ від 23 лютого 2006 року № 3477–IV зі змінами (далі – Закон № 3477), яким передбачено обов’язковість рішень Європейського суду з прав людини для виконання Україною відповідно до статті 46 Конвенції, у взаємозв’язку з положенням статті 69 Закону України „Про Конституційний Суд України“ в частині „безглузлого та такого, що суперечить рішенням Конституційного

Суду України, втручання у законодавство України“ рішень Європейського суду з прав людини.

Також автор клопотання порушує питання „чинності і навіть наявності“ Рішення Конституційного Суду України від 27 січня 2010 року № 3-рп/2010 (у справі за його конституційним зверненням) в контексті § 112 Рішення та пункту 1 статті 46 Конвенції у зв'язку з набранням Рішенням статусу остаточного.

За Законом України „Про Конституційний Суд України“ суб'єктами права на конституційне звернення з питань дачі висновків Конституційним Судом України у випадку, передбаченому пунктом 4 статті 13 цього закону, є громадяни України, іноземці, особи без громадянства та юридичні особи (стаття 43); рішення і висновки Конституційного Суду України рівною мірою є обов'язковими до виконання (стаття 69).

Згідно з § 112 Рішення „у правовій системі України особа не має права на індивідуальну заяву до Конституційного Суду України, який є єдиною інстанцією, повноважною скасовувати законодавчі акти“.

Необхідність в офіційному тлумаченні вказаних положень Закону України „Про Конституційний Суд України“ та Закону № 3477 суб'єкт права на конституційне звернення обґрунтовує, наводячи власні оціночні твердження стосовно помилковості Рішення в частині встановлення у його § 112 відсутності у фізичних осіб права звертатися до Конституційного Суду України, що порушує його конституційне право на звернення до суду.

2. Конституційний Суд України, розглядаючи питання про відкриття конституційного провадження у справі у зв'язку з прийняттям Першою колегією суддів Конституційного Суду України Ухвали від 19 листопада 2015 року про відмову у відкритті конституційного провадження у цій справі на підставі пунктів 2, 3 статті 45 Закону України „Про Конституційний Суд України“, виходить з такого.

2.1. Відповідно до Закону України „Про Конституційний Суд України“ у конституційному зверненні зазначається обґрунтування необхідності в офіційному тлумаченні положень Конституції України або законів України (пункт 4 частини другої статті 42); підставою для конституційного звернення щодо офіційного тлумачення Конституції України та законів України є наявність неоднозначного застосування положень Конституції України або законів України судами України, іншими органами державної влади, якщо суб'єкт права на конституційне звернення вважає, що це може призвести або призвело до порушення його конституційних прав і свобод (стаття 94).

Аналіз конституційного звернення та долучених до нього матеріалів вказує на те, що Заїченко В.Г. не обґрунтував необхідності в офіційному тлумаченні положень статей 43, 69 Закону України „Про Конституційний Суд України“ у взаємозв'язку з положеннями § 112 Рішення, положенням пункту 1 статті 46 Конвенції, положення частини першої статті 2 Закону № 3477 у взаємозв'язку з положенням статті 69 Закону України „Про Конституційний Суд України“, а також не довів неоднозначного застосування наведених норм цих законів судами України, іншими органами державної влади.

Отже, автор клопотання не дотримав вимог пункту 4 частини другої статті 42, статті 94 Закону України „Про Конституційний Суд України“, що є підставою для відмови у відкритті конституційного провадження у справі в цій частині згідно з пунктом 2 статті 45 цього закону – невідповідність конституційного звернення вимогам, передбаченим Конституцією України, Законом України „Про Конституційний Суд України“.

2.2. Заїченко В.Г. порушує питання стосовно підтвердження Конституційним Судом України „чинності і навіть наявності“ Рішення Конституційного Суду України від 27 січня 2010 року № 3-рп/2010 (у справі за його конституційним зверненням) в контексті § 112 Рішення та пункту 1 статті 46 Конвенції у зв'язку з набранням Рішенням статусу остаточного.

Конституційний Суд України виходить з того, що Конституція України містить вичерпний перелік повноважень єдиного органу конституційної юрисдикції в Україні (статті 147, 150 Конституції України); ухвалені Конституційним Судом України рішення є обов'язковими до виконання на території України, остаточними і не можуть бути оскаржені (частина друга статті 150 Конституції України). Таким чином, до повноважень Конституційного Суду України не віднесено прийняття актів щодо підтвердження чи скасування власних рішень.

Наведене є підставою для відмови у відкритті конституційного провадження у справі в цій частині за пунктом 3 статті 45 Закону України „Про Конституційний Суд України“ – непідвідомчість Конституційному Суду України питань, порушених у конституційному зверненні.

Враховуючи викладене та керуючись статтями 147, 150, 153 Конституції України, статтями 42, 45, 50, 94 Закону України „Про Конституційний Суд України“, Конституційний Суд України

у х в а л и в:

1. Відмовити у відкритті конституційного провадження у справі за конституційним зверненням Заїченка Володимира Георгійовича щодо офіційного тлумачення положень статей 43, 69 Закону України „Про Конституційний Суд України“ від 16 жовтня 1996 року № 422/96–ВР зі змінами, положення частини першої статті 2 Закону України „Про виконання рішень та застосування практики Європейського суду з прав людини“ від 23 лютого 2006 року № 3477–IV зі змінами у взаємозв'язку з положенням статті 69 Закону України „Про Конституційний Суд України“ від 16 жовтня 1996 року № 422/96–ВР зі змінами на підставі пунктів 2, 3 статті 45 Закону України „Про Конституційний Суд України“ – невідповідність конституційного звернення вимогам, передбаченим Конституцією України,

цим законом; невідомість Конституційному Суду України питань, порушених у конституційному зверненні.

2. Ухвала Конституційного Суду України є остаточною.

КОНСТИТУЦІЙНИЙ СУД УКРАЇНИ